

Memfis. Vattenhämtning med tambour - Arkimedes skruv

1927 då hon först kom till Egypten och nu börjar de torka och gistna. Likaledes förstörs en del av de utgrävda gravarna genom att det eviga mörker de varit inneslutna i nu i 3-4000 år har ersatts av elektrisk belysning och av det bleknar de vackra väggmålningarna. Vi människor är egendomliga, vi så att säga älskar ihjäl det vid tycker är vacker och fint.

Hon gav först en kort skildring av hur Howard Carter och Lord Carnarvon, som bekostade det hela, 1922 börjat att söka en grav i Konungarnas dal i Luxor. Hur de arbetat 5 år utan framgång och skulle ge upp. Hur Carter bevekade Carnarvon att fortsätta ännu en säsong och

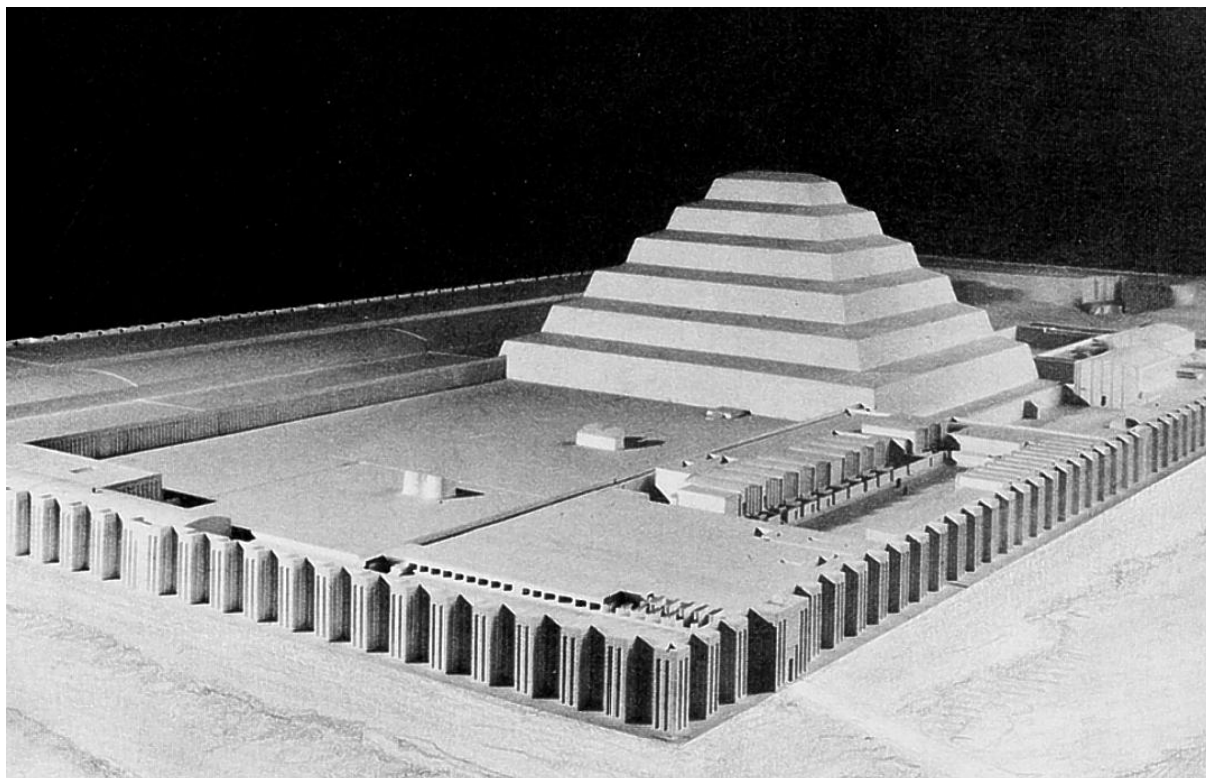
årtalet var 1922. Hundratals grävare började den 1 okt. Den 4:e okt. märkte Carter att allt var så tyst och stilla. Han rusade ut ur sin hydda och fann arbetarna i en klunga kring en grop studerande ett funnet trappsteg. Nu blev det fart, snart voro femton trappsteg efter tre timmar befriade från sand och en förseglad dörr med sigill satte stopp för arbetet. Carter ville inte fortsätta arbetet ensam utan sin understödjare, lät därför skotta igen det hela och telegraferade efter lord Carnarvon meddelande att en orörd grav var funnen. De första dagarna i november anlände lord Carnarvon. Trappan visade sig innehålla 16 trappsteg och ett ytterligare sigill var Tut-anch-amons.

Sakkara-pyramiden. Guiden, Tina och Ann-Hild

Man öppnade dörren och möttes av en tom sluttande gång med en ny dörr med två olika sigill. När Carter slog hål på dörren och lyste och tittade in frågade lord Carnarvon om han såg något och då sa Carter att han såg guld och underbara ting. Hålet vidgades och man kunde nu se att detta rum ca 8 x 3.5 m var fullpackat med underbara saker, kistor, statyer, skåp, sängar, länstolar, vagnar etc, allt i guld.

Rekonstruerad modell av Sakkarapyramiden

Metodiskt började man tömma rummet, fotograferade och skyddade vissa ömtåliga föremål genom att hälla smält vax över dem.

Vid ena väggen stod tvenne statyer i svart ebenholz och guld som väktare vid en ny dörr. Vid några bårar på en annan vägg hittade Carter ett hål och fann en sidokammare fylld med sängar, fotpallar, kuddar, fruktkorgar, lådor, linnekistor, solfjädrar, krus etc.

När väggen mellan de båda väktarna öppnades fann man ett gyllene rum ungefär fyra gånger sex och en halv meter. Detta visade sig vara gravkammaren i vilken stod först en stor guldkista, inuti denna en andra, inuti denna en tredje och inuti denna ytterligare en fjärde kista. Denna fjärde kista var täckt av ett bårtäcke. I denna fjärde kista fanns en sarkofag av gul kvartsit ca 2.7 m lång 1.5 m bred och 1.5 m hög, ett praktfullt skimrande stycke i ett enda block med ett lock av röd granit vägande 600 kg.

Inuti stensarkofagen fanns först en kista i människoform 2.25 m lång, dekorerad i guld. Inuti denna en ytterligare kista och så den av formen av en människa, inuti denna kista så ytterligare en tredje kista 1.85 m lång i rent guld. Dess bredd 51 cm och vikt 285 kg. 285 kg guld till en kista!

Då locket till slut lyftes av denna sista sågs först ett rött bårtäcke och därunder fanns mumien, iklädd en axlarna täckande ansiktsmask av rent guld och med guldhylsor på fingrar och tår.

Lord Carnarvon fick aldrig uppleva resultatet av utgrävningen, han dödades av ett skorpionsting - kanske mumiens hämnd.

Sedan denna korta berättelse givits visade fru Täckholm oss det ena sagolikt underbara föremålet efter det andra. De tvenne vaktstatyerna utförda i naturlig storlek, kistor, alabasterlampor med lotusmotiv av sagolik skönhet, sminkskrin, parfymetuier och flaskor i vilka essencedoften fortfarande satt kvar, stolar, sängar. En fällsäng, hopfällbar i tre delar hade

gångjärn av metall liknande nutidens gångjärn. Pärlbroderier, lakan med konstsöm och mattor, halsband och smycken, vinkrus som plomberats före slutjäsningen och försett med ett litet hål för jästrycket, vilket till trots dock ett vinkrus sprängts, bröd som enligt gjord analys ännu innehöll vitaminer samt annan föda fanns bland gravföremålen. Skålar med lock för stek, för stekt fågel etc samt olika slags säd. Inge av kornen kunde gro och fru Täckholm inpräntade i oss att inte tro på dem som berättade att de mer än 3000-åriga fröna kunde gro, inte heller på myten om Egyptens ärta, ty ärtor fanns inte i Egypten.

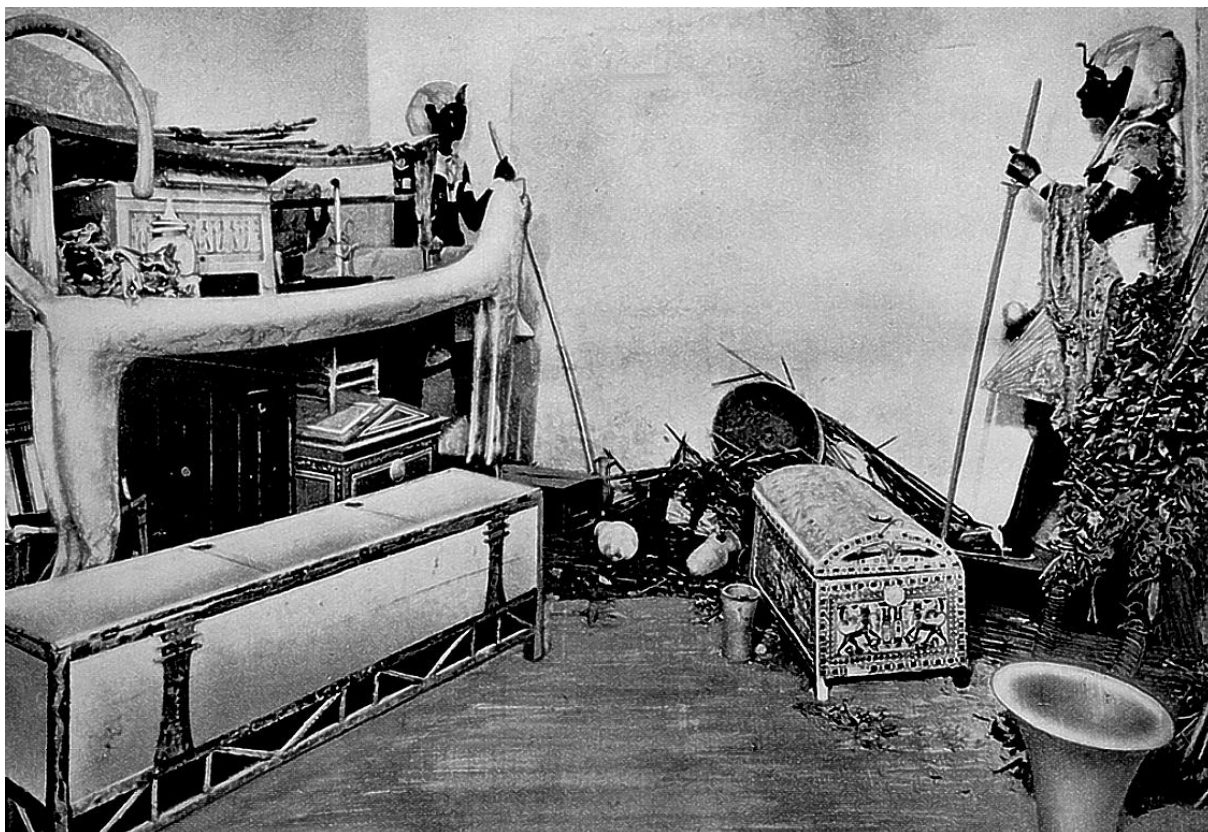
Vidare fanns skjortor, handskar, sandaler, byxor, strumpor, gyllene stridsvagnar m.m.

Och så de fyra guldkistorna och de tre praktfulla sarkofagerna, den gyllene masken och tår och fingertutor av guld. Alabastersarkofagen och mumien är fortfarande kvar i Tut-anch-amons grav i Konungarnas Dal.

Om alla fynden skulle färgfotograferas, vilket är nödvändigt för att ge dessa utsökta detaljer full rättvisa, skulle det fylla flera volymer. Detta arbete väntar på sin speciella förmåga och tillskyndare.

Därefter snabb genomgång genom fynd från äldre epoker av Egyptens historia, jämte ne replik av Rosette-stenen som gav Campollion möjlighet av tolka hieroglyfskriften. Stenen har tre parallelltexter, en hieroglyftext, en demotisk och en grekisk text.

Men även svensken Åkerblad har verksamt bidragit till hieroglyfernas tolkning och fru Täckholm, som nu vistats mer än 30 år i Egypten, var stolt över att kunna visa oss svenskar Åkerblads namn som fanns på en tavla på utsidan av Egyptiska museets frontfasad tillsammans med andra tolkares namn.

Tut-anch-Amon-graven. Foto av Carter. Ur Hammerton: Forntidens Under

En dag rik på värdefulla upplysningar givna av en svenska som älskar Egypten och som vikt sitt liv åt forskning och undervisning i botanik vid universitetet. Flera böcker bär hennes namn och hon håller just nu på med en egyptisk vetenskaplig flora av vilka tre band nu

utkommit. Verket avses omfatta tio band. Hon anser sig behöva ytterligare 20 år för att fullborda detta stora livsverk.

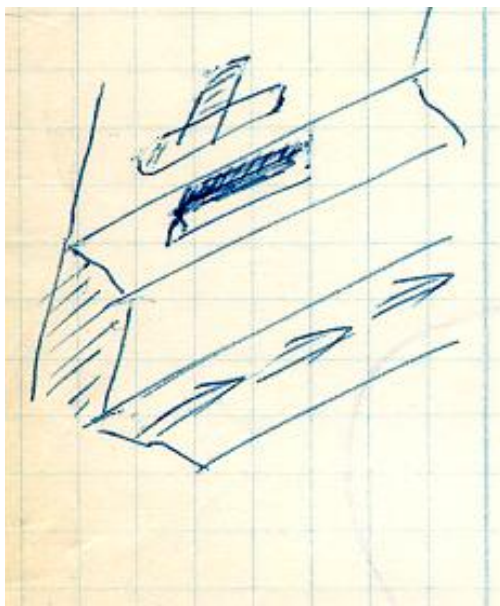
Väktaren vi porten. Efter Hammerton

Av föremålen som visades oss från Tut-anch-amons grav har jag blott räknat upp några få. Men ett föremål som vållat en hel del huvudbry visade oss fru Täckholm. Det var en bumerang, sådan som australnegrerna använder, men på mitten var den lindad med näver. Näver finns inte i Egypten och har troligen inte funnits på närmare håll än Europa. Varifrån härstammar denna 3000-åriga näver och hur har den kommit hit? Ett annat bryderi gav oss den dolk som man funnit i samlingarna och som enligt analys praktiskt taget består av rostfritt stål!

Bland övriga ting i museet var en vacker byst av farao Marinepta, sonen till Ramses II och den farao som var den som drev Israels folk ut ur Egypten. Vi såg också det röda guldet. I våra sagor berättas ibland om rött guld. Här fanns det ett smycke av guld som skimrade i röd-violett. Man har undersökt det och funnit att det är guld som överdragits med en mikroskopiskt tunn hinna av järnoxid. Hur gjorde man? Vi såg även ett av de äldsta papyruserna, den som innehåller berättelsen om sjömannen Sinhues sjöresor. Förebilden till Tusen och en Natts saga om Sinbad sjöfararen. En varm dag där vi knappt kunde svalka oss eftersom kallvattnet i badrummet höll en temperatur av 26 grader!

Söndagen den 27. Morgonen friskare än igår och det blåser en svalkande vind. Några minuter efter 9 infann sig Dr Iskander på hotellet och förde oss ut till Stora Pyramiden där han först visade oss var och hur man funnit en av Cheops solbåtar år 1954 och hur man preparerade de olika fynden. När man nu gjorde en ca 15 m bred bilväg runt pyramidens bas stötte man på block i marken, 42 st ca 8 m långa kalkstensblock lågo sida vid sida, vartannat lite lägre än de övriga. Vid genomborring av blocken fann man en hållighet och skyntade trädelar. Blocken transporterades undan och en 30 m lång solbåt ca 2,5 m bred blottades. Vid mätning av fuktigheten innan blocken avlägsnades visade sig denna vara 92%! Blocken hade sammanfogats genom att gips hållts mellan blocken och hermetiskt tillslutit solbåtsgraven så att båten inte skulle förintas. Vid tillvaratagandet av rep, mattor och segel samt soltak måste materialet först övergjutas med en fernissa, för annars föll det sönder vid beröring. Den grav som blottats och över vilken ett skjul var rest befann sig strax österut från pyramidens mittlinje nord-syd. Repen såg ut precis som nya men kändes mycket lättare. Ett par timmerstockar i båten var 23 meter långa och väger ett ton vardera! Strax väster om mittlinjen förefanns en ny serie block som delvis frilagts, tydande på en ny gravfyndighet som ännu inte öppnats. En tysk professor har tidigare sökt efter dessa båtar men han gav upp och det visar sig nu att han bara var 10 cm från båten när han upphörde med sin grävning.

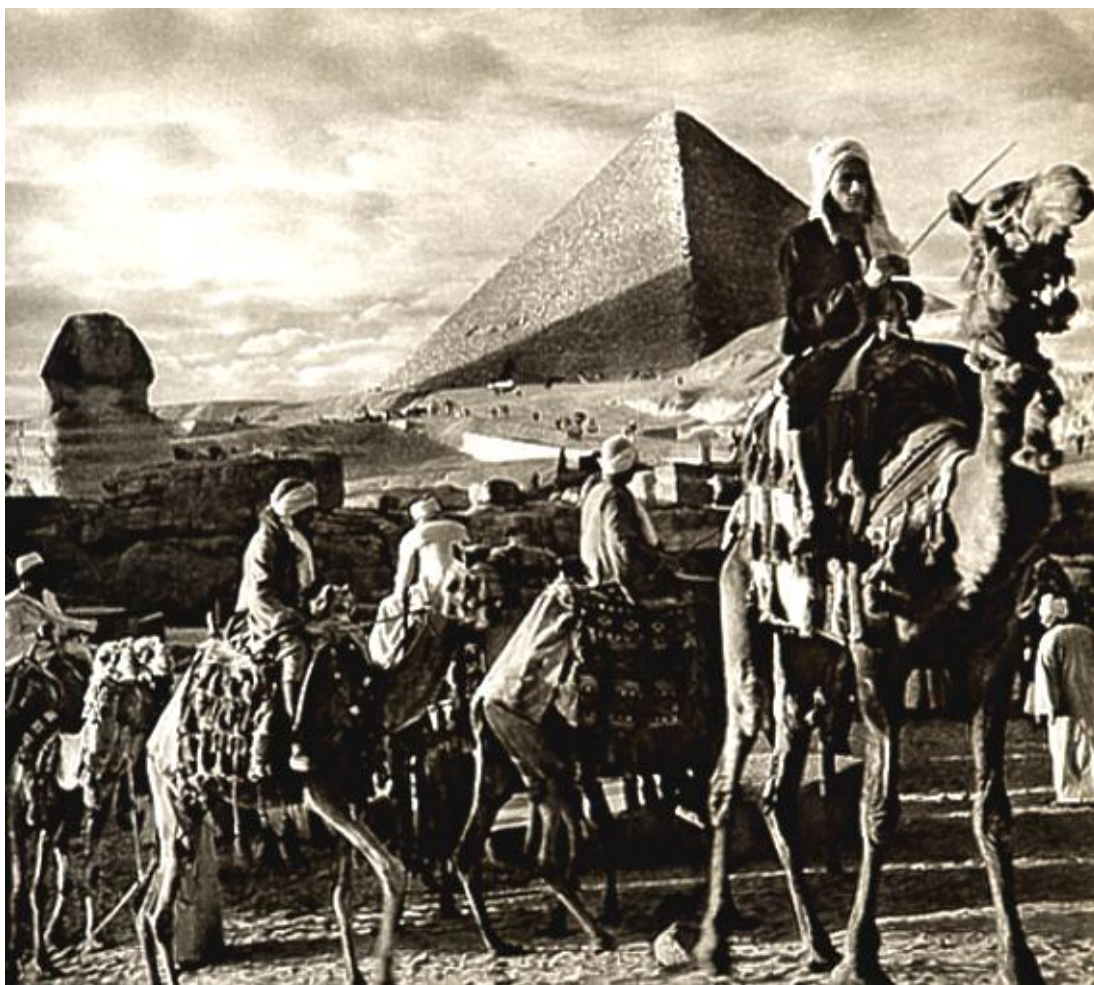

Därefter förde Dr Iskander oss in i pyramiden och flera nyheter kunde jag därvid anteckna, bl. annat vissa skavmärken på de vertikala väggarna intill rampträgen, samt en blindgång från nischen i Drottningens kammare som jag inte funnit beskriven tidigare i litteraturen eftersom den ansetts ointressant då den slutar blint efter några meter.

Geigermätaren som utanför pyramiden blott givit enstaka signal ungefär varannan minut, gav i kistan i Konungens kammare avsevärt många flera signaler, jag skall göra om mätningen och taga upp den på magnetofonband. O schaktet där jag skulle gått ned fanns ett nytt tjockt rep fastsatt, så förberedelser hade gjorts för mitt nedstigande, som inhiberades och som Iskander även skulle ha avrått ifrån enligt vad han meddelade till Lennart. Han

hade själv aldrig vågat sig ned i gången som mäter 80 cm i diameter. Den är 18 m djup ner till grottan. Efter besök i nedstigande gången (ej tillgänglig för turister) lämnade vi pyramiden och trädde åter ut i det bländande solskenet. Därute fick jag åter äntra upp på en kamel ty Lennart ville på sin bandspelare ta upp kamelernas brölande. Han har f.ö. tagit upp ekoljudet inuti Konungens kammare.

Han hade själv aldrig vågat sig ned i gången som mäter 80 cm i diameter enligt vad han meddelade till Lennart.. Den är 18 m djup ner till grottan. Efter besök i nedstigande gången (ej tillgänglig för turister) lämnade vi pyramiden och trädde åter ut i det bländande solskenet. Därute fick jag åter äntra upp på en kamel ty Lennart ville på sin bandspelare ta upp kamelernas brölande. Han har f.ö. tagit upp ekoljudet inuti Konungens kammare.

Kamelritt i Gizeh

Efter besöket i pyramiden for vi till professor Vivi Täckholm som bjudit oss på lunch. Det var ett hjärtligt mottagande vi rönte i hennes spartanskt hållna hem där en speciell tårta med orden ”Kära vänner, välkoma” mötte oss i vit glasyr, varvid hon beklagade att det blivit ordet välkoma, hennes kock och allt i allo, som ju inte kunde svenska hade gjort ett skrivfel.. Hjärtligare mottagna än vi blevo hos Vivi Täckholm kan vi inte tänka oss en svensk bli i Egypten. Hennes hem är inrättat för hennes arbete och för att kunna mottaga och vara en fristad för en del av hennes elever.

Framför pyramiden. Lennart, dr Iskander och Tina

När vi som hastigast kom in på ämnen om spiritualism berättade fru Täckholm en del spökhistorier varav det framgick att spökerier här i Egypten oftast utgöres av tassandet av en oerhört stor vit katt som släcker ljus efter ljus, kommer och försvinner genom stängda dörrar

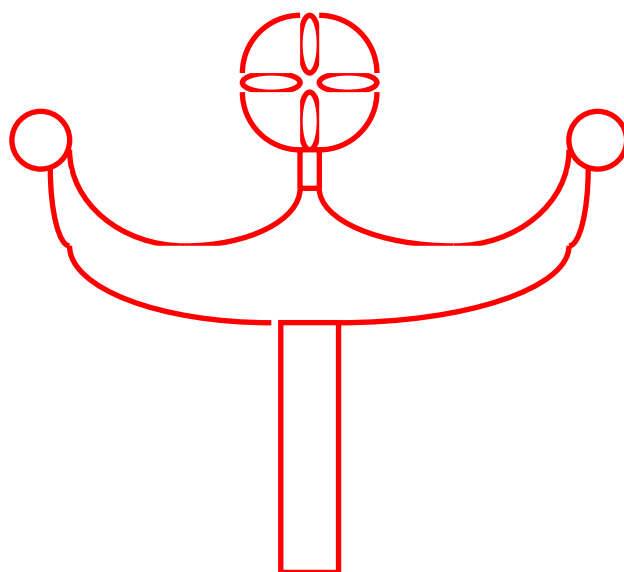
och fönster. Vivi Täckholm hade själv sett en sådan för en tid sen, och det skulle vara den nyligen mördade föreståndaren för Sjomanskyrkan i Alexandria, generalkonsul von Gerber som gick igen!! Sedan for vi till Universitetet där professor Täckholm visade sin institution.

Måndag den 28. Efter ett kort besök i Zoo och fotografering av några flodhästar som matades just för den medhavda kamerans skull, mötte vi fru Täckholm och hon visade oss sedan koptiska museet. Det var ju här i Egypten som kristendomen utvecklades under 2:a århundradet. Tyvärr var det högvatten på Nilen så att en del kamrar var översvämmade och icke tillgängliga. Den näst äldsta kyrkan besågs - från 400-talet - med dess utsökta sniderier och utsmyckningskonst. Det visades också hur ur anch-tecknet symbolen för liv och evighet, det kristna korset så småningom utvecklats.

Det äldsta koptiska korset såg ut så här:

Således ett anch-tecken med en stiliserad loutsblomma

Stiliserat blev det sedan så här

och slutligen vårt kända kors, som alltså betyder evigt liv och inte död, som vi nu uppfattar det som.

En särskild ynnest, efter att ha hälsat på museets chef, visades oss genom att han lät oss titta på museets största klenod, det nyupptäckta Thomas-evangeliet, som förvaras inom glas och ram, varje ark för sig. Det visas inte för allmänheten.

Därefter gjorde vi ett besök i en koptiska kyrkan, Moallakakyrkan eller ”den hängande kyrkan” som låg i närheten. Den är från år 349 enligt en inskription på en gammal sykomorbjälke och är fortfarande i bruk. En vacker kyrka som absolut måste ses. Kyrkan hålls märkligt nog i helgd även av araberna. När araberna besegrade de kristna och införde islam i Egypten gavs av en general order att ingenting fick röras i Moallaka.

Sedan till den närbelägna Abu Sarga, en kyrka som är byggd över den grotta som legenden utpekar som den där Josef, Maria och Jesus vistades på under flykten från Betlehem. Grottan var nu p.g.a. det höga vattenståndet i Nilen översvämmad och inte tillgänglig.

Därefter fördes vi till den i närheten belägna synagogan i vars omgivning en koloni på 42 judiska familjer lever. Denna synagoga kommer i ålder strax efter den koptiska kyrkan. Även här fanns utsökta snickerier och fönster i färgade mönster. Flera av de heliga skrifterna - Tora - rullar visades oss. Dessa torarullar rullades i sina foderhylsor av metall och hade därför

texten avdelad i kolumner motsvarande våra boksidor. Toran är handskriven, de äldsta på mjukt skinn, de senare på pergament.

På kvällen var vi ute och såg hur de reste en attrapp till en obelisk framför Egyptiska museet. Det tog lång tid fast det bara var ribbor och tygvävnad och många var med om arbetet och hojtade och skrek.

För övrigt tutas det, hojtas och skriks alldeles förfärligt här i Kairo och på gatan nedanför vårt rum är det ett förfärligt oväsen till framåt 4-tiden på morgonen samt från en kabaré i närheten där det dunkas och klinkas in till halv 3 varefter ett otal bilar brusar och dånar och startar. Den som behöver vila och lugn måste nog välja annan bostad. Och var morgon Lennart kommer ner till sin bil får han punga ut med pengar till någon som suttit och vaktat den och tvättat den, ty det gör de i sitt nit att tjäna en hacka.

Lennart, Tina, Vivi Täckholm och Loufty Boulos

Tisdag den 29 sept. Kl 9 till kl ½2 har vi varit på Agri-kulturmuseet med Loufthy Boulos, en av Täckholms elever, som guide, och flera assistenter har beredvilligt assisterat i guidandet, så vi bli väl om-händertagna. Museet är ett ofantligt stort sådant där saker är ordnade minutiöst med föremål och texter för allt som rör växter, träd, bomull, linne, väverier, kor, får och lantbruk, bagerier, mjölkframställning och dess produkter, befolkningens liv i helg och söcken, vid bröllop med brudens bärstol på kamel och spelmän i täten, med brudköp och kontraktsunderskrivande, vävstolar, all världens

plogar i modeller, även svenska sådana, fjärilar i smakfullt ordnade mönster, gräshoppor, pillerbagar och insekter, sjakaler, hundar av flera olika raser t.ex. pudlar med vår traditionella pudelklippning, kattor, ibisar, åsnor, heliga tjurar, olika kor, säd frukter och smycken, bl.a. ett halsband av selleri som det var brukligt att man placerade på mumien av den anledningen att egypterna funnit att de döende hade ett särskilt behov av selleri och därför trodde att selleri hade en särskilt livgivande kraft.

Massor av dessa saker även mumifierade och lindade. En särskild avdelning visade alla de djur som finns i Egypten, däggdjur, fåglar, fiskar och insekter.

Alla sorters frukter, såväl hela som i genomsnitt voro också representerade och i vissa monter fanns det diettmåltider visande en sammansättning för feta personer så de skulle magra o.s.v. På andra visades måltiden och vilken brist den hade och på ett foto resultatet av sjukdom eller undernäring som blev resultatet. Allt framställt så att en icke läskunnig kan fatta

innehörden i det hela. Här går massor av fattigt folk och erhåller så att säga kostnadsfri undervisning, ty inträdesavgiften är mycket låg.

Museet är egentligen alldeles för stort och virrigt och borde egentligen delas upp på 4-5 olika museer.

Vi fick också se ett avsnitt av medicinska utställningen visande hur olika sjukdomar ter sig. Allt var synnerligen intressant men fyra timmar blev kanske lite tröttande trots att vi i den äldre av-delningen fingo varsin flaska Coca-Cola att vila oss vid och i den moderna avdelningen lemonad för de övriga och turkiskt kaffe för mig. Så nog blev vi utmärkt väl behandlade här nere. I en del museisalar gick kvinnor och barn och hela familjer. En ögonsjukdom grasserar här nere och man ser vindögda personer och personer med ena ögat skadat, och så finns det mycket och otäcka hudskador på folk och ungar. En annan vanlig sjukdom här nere är inälvsmask. Den kommer med vattnet. Dess livscykel är sådan att den under en viss period måste leva på en snäckart. Man har sökt utrota den men inte lyckats och sedan det nu finns stillastående vatten i kanaler äro betingelserna för snäckorna gynnsamma och sjukdomen har brett ut sig. Och med hygien är det dåligt ställt.

Som nr 4 var en avdelning med folklivsskildringar, dräkter, dagligt liv allt i form av ett vaxkabinett.

Avd. Nr 5 visade det moderna Egyptens jordbruk och industrier.

Det hela avslutades med den botaniska trädgården och dess stora herbarium med alla Egyptens och åtskilliga europeiska växter.

Efter många timmars museivandring var damerna helt slut trots att visningen avbrutits med två pauser med förfriskningar varvid vi först fick Coca-Cola och sedan Lemon-squash och också fick skaka hand med ett antal professorer.

Unga mödrar med 6-7 barn omkring sig bär ett eller två på sina axlar medan de andra springa barfota omkring henne klädda i någon enkel trasa. Ute på gatstenarna eller på jorden sitter mammor och låter sina små kräk dia sina väldiga mjölkmagasin. Spårvagnarna är fullsatta med barn hängande massvis bakpå och på sidorna. Men poliserna här är snälla. Dr Iskandar meddelade på min fråga om det var hastighetsbegränsning här att så inte var förhållandet - ”det går inte för den väldiga trafikens skull, den måste få sköta sig själv” Och det gör den och det går utmärkt. Tänk hur oändligt mycket svensk trafikpolis skulle kunna lära härnere. Vi som kör dagligen härnere märker skillnaden.

Efter lunch och siesta for Ann-Hild och Lennart ut till den Djursholmsliknande förstaden Maadi för att lämna ett paket från bekanta i Sverige till deras släktingar där. Det var förgäves för personerna var i Sverige! Kvällen avslutades med en solnedgångspromenad längs Nilens strand.

Onsdagen 30 sept. Kl ½8 voro vi hos Täckholm för färd till Sakkara. För andra gången alltså till Sakkara. Och nu märktes skillnaden mellan en vanlig guide, som visat oss tidigare och en initierad och verkligt kunnig, som Vivi. Dagen var för en gångs skull lite molnig så solen brände inte så hett hela tiden. Jag tog på vägen ut ett par fotografier av en ”tambour” som är en spiralformad skruv eller Archimedes spiral för uppfordring av vatten. Lyfthöjd c:a 1 m. Dessutom tog jag en bild av en saqia, ett annat slags hjul för uppfordring av vatten.

Vivi visade oss först runt Djosers pyramid och vi får en helt annan och fylligare bild av den geniale pyramidarkitekten Imhopteps verk. Vi såg också flera andra gravar där. Ptohoteps grav, ”slaktarens grav”, det var Djosers hovslaktarens grav och den var ganska primitiv men med rikligt med statyer längs väggarna, vilket är ovanligt. Vi såg också den s.k. ”gurk”-graven, som har fått sitt namn efter en relief med naturalistiskt utförda gurkor. Sedan till norra delen av gravfältet och Serapeum där mängder av kistor för de heliga Apistjurarna fanns i nischer i underjordiska gångar av flera hundra meters längd. Gångarna är utsprängda i berget och c:a 5,5 m höga med välvt tak och c:a 3 meter breda. Kistorna, som uppgick till ett

tjugotal, voro var och en av ett enda granitblock som urholkats är c:a 2-5 m höga, lika breda och 3-4 meter långa. Godstjockleken i väggarna är ungefär 3 dm. Kistorna är polerade såväl ut- som invändigt. Varje kista väger 70 ton. Till varje kista fanns ett ofantligt lock, något skjutit åt sidan på samtliga kistor för att man skall kunna se kistans innehåll. En av kistorna har blott nedförts till mynningen av en gång och tycks ha blivit övergiven i en hast. Apiskulten har sedan dött ut. Flera exempel på lika hastigt avbrutna arbeten finns på andra håll i Egypten. Vad har varit orsaken?

Serapeum. En av tjursarkofagerna.

Det var den franske arkeologen Mariette som på 1800-talet upptäckte Apistjurarnas gravfält. I närheten av gravfältet har hans hus länge funnits kvar och använts som ett rastställe men var nu jämnat med marken för att lämna plats för en restaurang som dock ännu ej påbörjats.

Därefter visades oss flera gravar bl.a. farao Mererokas grav; dessutom graven av en läkare och graven av läkarens son. Gravarnas väggar voro smyckade med väl bibehållna hieroglyfer på vilka ännu färgerna delvis funnos kvar samt bilder av operations- och sjukhusscener.

Hemfärden gick via en av kanalvägarna, varvid lantbefolkningens enkla livsföring kom för våra blickar. Bachschisch-tiggande barn, till vilka fru Täckholm sa att hon skämdes för dem att de visade att Egypten var så fattigt att turister bara överfalls av tiggare. Enkla hyddor av

soltorkad jord eller d:o tegel och hyddor av palmblad kantade då och då vägen. Hjordar av kor, får och höns spärrade vägen då och då. Kor, åsnor och vattenbufflar voro bundna vid träden längs väggkanten och tuggade på torra majsstänglar. På rikare hus fanns på taken staplar av hoppresade gödselkakor som användes som bränsle. Här och där en på kala gräslösa marken sovande individ i smutsiga sönderrivna trasor kring kropp och ben. Många ungar sprang barfota med stjärten bar och med endast en för kort skjorta.

Återkomna från Sakkara bjöds vi på lunch med rött vin hos fru Täckholm. Två egendomliga rätter fingo vi därvid göra bekantskap med. Den ena bestod av mangofrukten, vars smak inte kan beskrivas utan måste erfaras, möjligen påminnande om melon men sötare. Den andra rätten bestod av iskylda fruktkärnor av granatäpplet, röda kärnor något större än äppelkärnor med ett vitare parti i mitten. Smaken som var utsökt god kanske närmast kan likna lingonets.

Efter en kopp turkiskt kaffe presenterade Täckholm oss ett par av henne så kallade ”faraotmtar”, äkta sådana som bringar lycka och uppfyllandet av önskningar. I faraogravar finns det i allmänhet 365 sådan små faraostatyetter av ca 1 dm längd, en för varje dag av året, som skulle skydda farao, eller rättare sagt lura guden Osiris. Då Osiris ålade den döde farao någon svår obehaglig uppgift lurades han genom att de små faraotomtarna sändes fram och fick utföra uppgiften åt Farao, en ersättare för honom under varje dag av året.

Torsdag 1:e oktober. Klockan har nu fått ändras en timme från sommartid till vintertid. Lennart och jag åkte ut till Stora Pyramiden. Jag tog några bilder av flerhörnsstenar som visar att man lätt skar kalkstensblocken i vinklar. Sedan mätte vi radioaktiviteten utanför pyramiden, i Drottningens kammare samt i kistan i Kungens kammare jämte några fler platser såsom förrummet, galleriet, granitpluggarna etc. Om aktiviteten i nischen i Drottningens kammare sätts som noll med 1 indikering per ½ min. mättes i atmosfären utanför pyramiden 5 och i kistan 14 per ½ min. I hotellrummet var aktiviteten 3½ på ½ min. Indikeringarna togs upp på magnetofonband.

Jag meddelade sedan resultatet till Dr Iskander, som fann det intressant och ville veta vad jag drog för slutsatser, men jag meddelades att jag först ville avvakta resultatet från Assuan, varifrån graniten till kistan kommer och det gällde att först få granitens egen aktivitet fastställd som nollpunkt.

På e.m. gick Tina och Ann-Hild och tvättade och lade håret hos en frisör och Lennart försvann för att låta rundsmörja bilen.

I Ann-Hilds och Lennarts rum sprang en liten ödla omkring i taket, men den brydde vi oss inte om sedan boyen talat om att den är bra och fångar Moskiter.

Fredag den 2 okt. Igår lades trafiken delvis om med nya regler för bilar, cyklisterna och fotgängare. De vita strecken måste nu verkligen respekteras och massor av poliser var ute vid övergångsställena.

Kl. 8 startade vi vår färd till Assiut. Vägen dit var bra, gick asfalterad mest i en trädallé med eucalyptus, palmer, kassia och akasia. Vi kunde inte hålla någon större hastighet beroende på folket och kreaturen och alla hundar som låg på vägen och den typiska arabiska bebyggelsen med smala passager genom orterna där man riskerade att köra på ungar och hundar.